

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

13. januar 2021 *

»Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel forelæggelse efter hasteproceduren – retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – procedurer for overgivelse mellem medlemsstaterne – artikel 6, stk. 1, og artikel 8, stk. 1, litra c) – europæisk arrestordre udstedt på grundlag af en national retsakt om tiltalerejsning – begrebet »arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« – manglende national arrestordre – konsekvenser – effektiv domstolsbeskyttelse – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder«

I sag C-414/20 PPU,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Spetsializirana nakazatelen sad (særlig domstol i straffesager, Bulgarien) ved afgørelse af 3. september 2020, indgået til Domstolen den 4. september 2020, i straffesagen mod

MM,

procesdeltager:

Spetsializirana prokuratura,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Prechal, og dommerne N. Wahl (refererende dommer), F. Biltgen, L.S. Rossi og J. Passer,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

henset til den forelæggende rets anmodning af 3. september 2020, indgået til Domstolen den 4. september 2020, om at undergive den præjudicielle forelæggelse en hasteprocedure i overensstemmelse med artikel 107 i Domstolens procesreglement,

henset til Tredje Afdelings afgørelse af 21. september 2020 om at efterkomme denne anmodning,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. november 2020,

* Processprog: bulgarsk.

efter at der er afgivet indlæg af:

- MM ved advokati V.T. Bratoevska og T. Gincheva,
- den bulgarske regering ved T. Tsingileva og L. Zaharieva, som befuldmægtigede,
- den spanske regering ved M.J. Ruiz Sánchez, som befuldmægtiget,
- Europa-Kommissionen ved C. Ladenburger, I. Zaloguín og S. Grünheid, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 9. december 2020, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 1, og artikel 8, stk. 1, litra c), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelse 2002/584«), samt af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
- 2 Denne anmodning er blevet indgivet i forbindelse med en straffesag mod MM, hvorunder gyldigheden af den europæiske arrestordre, der er udstedt mod ham, anfægtes til støtte for en anmodning om fornyet prøvelse af den afgørelse om varetægtsfængsling, som MM har været genstand for.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Artikel 1 i rammeafgørelse 2002/584 med overskriften »Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre« bestemmer:
 - »1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
 2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.
 3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 [TEU].«
- 4 Denne rammeafgørelses artikel 6 med overskriften »Fastlæggelse af kompetente judicielle myndigheder« foreskriver:
 - »1. Den udstedende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at udstede en europæisk arrestordre.

2. Den fuldbyrdende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at fuldbyrde en europæisk arrestordre.

3. Hver medlemsstat underretter Generalsekretariatet for Rådet om, hvilken judiciel myndighed der er kompetent efter dens nationale lovgivning.«

- 5 Den nævnte rammeafgørelses artikel 8 med overskriften »Den europæiske arrestordres indhold og form« bestemmer i stk. 1, litra c):

»Den europæiske arrestordre skal indeholde følgende oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget:

[...]

- c) angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af artikel 1 og 2

[...]«

- 6 Bilaget til rammeafgørelse 2002/584 indeholder en standardformular for en europæisk arrestordre. I denne formulars rubrik b) vedrørende den »[a]fgørelse, der danner grundlag for arrestordren«, henvises der i punkt 1 til en »[a]rrestordre eller eksigibel afgørelse med samme retskraft«.

Bulgarsk ret

- 7 Rammeafgørelse 2002/584 blev gennemført i bulgarsk ret ved Zakon za ekstraditsiata i evropeiskata zapoved za arest (lov om udlevering og om den europæiske arrestordre, DV nr. 46 af 3.6.2005, herefter »ZEEZA«). ZEEZA's artikel 37 indeholder bestemmelser om udstedelse af en europæisk arrestordre med omtrent samme ordlyd som rammeafgørelsens artikel 8.

- 8 I henhold til ZEEZA's artikel 56, stk. 1, nr. 1, har anklagemyndigheden i fasen før straffesagen kompetence til at udstede en europæisk arrestordre mod den tiltalte. I denne fase af straffesagen giver bulgarsk lovgivning ikke mulighed for, at en domstol kan deltage i udstedelsen af den europæiske arrestordre eller efterprøve denne arrestordres gyldighed, hverken før eller efter udstedelsen.

- 9 I henhold til artikel 200 i nakazatelno protsesualen kodeks (strafferetsplejeloven, herefter »NPK«), sammenholdt med ZEEZA's artikel 66, kan den europæiske arrestordre kun påklages til den øverste anklagemyndighed.

- 10 En afgørelse om fremstilling for politiets efterforskningsorganer af en person, der er mistænkt for at have begået en lovovertrædelse, er reguleret af NPK's artikel 71. Denne afgørelse kan kun påklages til anklagemyndigheden.

- 11 En afgørelse om tiltalerejsning over for en person, der mistænkes for at have begået en lovovertrædelse, reguleres bl.a. af NPK's artikel 219.

- 12 NPK's artikel 219, stk. 1, bestemmer, at »[n]år der foreligger tilstrækkelige beviser for en given persons skyld [...], udfærdiger efterforskningsorganet en rapport til anklagemyndigheden og rejser tiltale mod den pågældende i henhold til en afgørelse herom«. Der er tale om et processkrift, som udstedes af efterforskningsorganet under anklagemyndighedens kontrol. Som det fremgår af NPK's artikel 219,

stk. 4-8, og artikel 221, er formålet med denne afgørelse at give den person, der er mistænkt for at have begået en lovovertrædelse, meddelelse om tiltalen og at give vedkommende mulighed for at varetage sit forsvar. Den nævnte afgørelses retsvirkning omfatter ikke varetægtsfængsling af tiltalte.

- 13 Efterforskningsorganets afgørelse om at rejse tiltale kan ikke anfægtes ved en domstol. Den kan kun påklages til anklagemyndigheden. NPK's artikel 200 bestemmer således, at »[e]fterforskningsorganets afgørelse kan påklages til anklagemyndigheden. Anklagemyndighedens afgørelse, der ikke kan undergives domstolskontrol, kan påklages til den øverste anklagemyndighed, hvis afgørelse er endelig«.
- 14 Varetægtsfængsling af en person, der er genstand for strafforfølgning, reguleres i fasen før straffesagen af NPK's artikel 64.
- 15 Ifølge NPK's artikel 64, stk. 1, »træffer den kompetente ret i første instans [på begæring af anklagemyndigheden] afgørelse om varetægtsfængsling under den indledende procedure«.
- 16 Med henblik på indgivelsen af en sådan begæring skal anklagemyndigheden vurdere, om betingelserne i NPK's artikel 63, stk. 1, for at denne myndighed kan kræve, at retten, efter at der er rejst tiltale, pålægger den pågældende den strengeste foranstaltning i form af varetægtsfængsling under den indledende procedure, er opfyldt.
- 17 I henhold til NPK's artikel 64, stk. 2, kan anklagemyndigheden udstede ordre om frihedsberøvelse af den tiltalte i højst 72 timer, for at den pågældende kan give møde for den ret, der i givet fald har kompetence til at træffe afgørelse om varetægtsfængsling.
- 18 NPK's artikel 64, stk. 3, bestemmer, at »[r]etten [...] omgående [prøver] sagen [...] under deltagelse af tiltalte«.
- 19 I henhold til NPK's artikel 64, stk. 4, er retten den myndighed, der har kompetence til at behandle begæringen om varetægtsfængsling og vurdere, om denne foranstaltning skal pålægges, vælge at pålægge en mildere foranstaltning eller generelt afslå at pålægge den tiltalte en bindende processuel tvangsforanstaltning.
- 20 NPK's artikel 270 med overskriften »Afgørelser om tvangsforanstaltningen og andre retslige kontrolforanstaltninger under hovedforhandlingen« har følgende ordlyd:

»1. Spørgsmålet om ændring af tvangsforanstaltningen kan rejses på ethvert tidspunkt under hovedforhandlingen. Såfremt omstændighederne ændrer sig, kan der indgives en ny begæring vedrørende tvangsforanstaltningen til den kompetente retsinstans.

2. Retten træffer afgørelse ved kendelse i offentligt retsmøde.

[...]

4. Den i stk. 2 og 3 omhandlede kendelse kan gøres til genstand for appel [...]

Twisten i hovedsagen, de præjudicielle spørgsmål og retsforhandlingerne for Domstolen

- 21 Der blev indledt en straffesag i Bulgarien mod 41 personer, som var blevet tiltalt for deltagelse i en kriminel organisation vedrørende narkotikahandel. 16 af disse, herunder MM, flygtede.
- 22 I henhold til en afgørelse af 8. august 2019, der blev truffet i medfør af NPK's artikel 71, udsendte efterforskningsorganet en efterlysning af MM, for at politiet ex officio kunne anholde ham. Denne afgørelse, der blev truffet af en politiefterforsker, er aldrig blevet gennemført.

- 23 Ved afgørelse af 9. august 2019 rejste efterforskningsorganet med anklagemyndighedens tilladelse tiltale mod MM for deltagelse i en kriminel organisation vedrørende narkotikahandel. For så vidt som MM var på flugt, blev denne afgørelse, der ifølge den forelæggende ret ikke havde som retsvirkning, at han blev varetægtsfængslet, men udelukkende havde til formål at oplyse ham om de forhold, som han blev lagt til last, kun meddelt hans beskikkede advokat.
- 24 Den 16. januar 2020 udstedte anklagemyndigheden en europæisk arrestordre mod MM. I rubrikken vedrørende den »[a]fgørelse, der danner grundlag for arrestordren«, nævnes i nr. 1) med overskriften »[a]rrestordre eller eksigibel afgørelse med samme retskraft« alene den afgørelse af 9. august 2019, hvorved MM blev tiltalt.
- 25 Den 25. marts 2020 blev sagen indbragt for den forelæggende ret med henblik på realitetsbehandling.
- 26 Den 16. april 2020 fremsatte anklagemyndigheden en begæring om varetægtsfængsling af de personer, der var på flugt, herunder MM. I et offentligt retsmøde, der blev afholdt den 24. april 2020, afviste den forelæggende ret begæringen med den begrundelse, at det i henhold til national lovgivning ikke var muligt at anordne en sådan varetægtsfængsling, uden at den tiltalte var til stede.
- 27 Den 5. juli 2020 blev MM anholdt i Spanien til fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre af 16. januar 2020. Den 28. juli 2020 blev MM overgivet til de bulgarske judicielle myndigheder. Samme dag fremsatte anklagemyndigheden begæring om varetægtsfængsling af MM.
- 28 Efter afholdelse af retsmøde den 29. juli 2020, hvor MM personligt var til stede og blev hørt, traf den forelæggende ret afgørelse om varetægtsfængsling af ham.
- 29 Den 5. august 2020 påkærede MM afgørelsen om varetægtsfængsling og gjorde bl.a. gældende, at den europæiske arrestordre, der var udstedt mod ham, var retsstridig, samt anmodede appelretten om at forelægge Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse.
- 30 Den 14. august 2020 stadfæstede appelretten afgørelsen om varetægtsfængsling af MM, idet den ikke behandlede spørgsmålene forbundet med de eventuelle mangler ved den europæiske arrestordre, og forkastede begæringen om en præjudiciel forelæggelse for Domstolen.
- 31 Den 27. august 2020 indgav MM en ny begæring til den forelæggende ret i henhold til NPK's artikel 270 med henblik på efterprøvelse af lovligheden af afgørelsen om varetægtsfængsling af MM.
- 32 I det offentlige retsmøde, der blev afholdt den 3. september 2020, gjorde MM bl.a. gældende, at den europæiske arrestordre, der var udstedt mod ham, var retsstridig, og anførte i denne forbindelse, at dette ikke var blevet taget i betragtning af den fuldbyrdende spanske judicielle myndighed, fordi MM havde givet samtykke til sin overgivelse til de bulgarske myndigheder. MM påberåbte sig ret til at gøre denne retsstridighed gældende for den forelæggende ret og gjorde gældende, at denne retsstridighed var af betydning for afgørelsen om varetægtsfængsling af ham. MM fremsatte derfor begæring om ophævelse af denne afgørelse.
- 33 På denne baggrund har Spetsializiran nakazatelen sad (særlig domstol i straffesager, Bulgarien) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er en national lov, hvorefter den europæiske arrestordre og den nationale afgørelse, der danner grundlag herfor, udelukkende udstedes af anklagemyndigheden, uden at retten hverken kan deltage heri eller udøve en forudgående eller efterfølgende kontrol, i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584?

- 2) Er en europæisk arrestordre, der er blevet udstedt på grundlag af en beslutning om at rejse tiltale mod den eftersøgte, idet denne beslutning ikke omfatter varetægtsfængsling af sidstnævnte, i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584?
- 3) Såfremt spørgsmålet besvares benægtende: Hvis en europæisk arrestordre rent faktisk er blevet fuldbyrdet, og den eftersøgte er blevet overgivet, selv om en domstol hverken deltog ved udstedelsen af den europæiske arrestordre eller i legalitetskontrollen med denne, og arrestordren blev udstedt på grundlag af en national afgørelse, som ikke omfatter varetægtsfængsling af den eftersøgte, skal den eftersøgte da have adgang til effektive retsmidler under den samme strafferetlige procedure som den, hvorunder den omhandlede europæiske arrestordre blev udstedt? Indebærer adgangen til effektive retsmidler, at den eftersøgte skal stilles, som om krænkelsen ikke havde fundet sted?«
- 34 Ved skrivelse af 1. december 2020 har den forelæggende ret meddelt Domstolen, at afgørelsen om den foreløbige forholdsregel i form af varetægtsfængsling af MM blev ændret den 27. november 2020, og at denne foreløbige forholdsregel nu består i husarrest.

Hasteproceduren

- 35 Ved processkrift indleveret den 4. september 2020 har den forelæggende ret anmodet om, at denne præjudicielle forelæggelse undergives hasteproceduren i artikel 107 i Domstolens procesreglement.
- 36 Det skal i denne henseende for det første bemærkes, at denne præjudicielle forelæggelse vedrører en fortolkning af rammeafgørelse 2002/584, der henhører under de områder, som er omhandlet i afsnit V i EUF-traktatens tredje del vedrørende et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Den kan følgelig undergives den præjudicielle hasteprocedure i henhold til artikel 23a i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 107 i Domstolens procesreglement.
- 37 Hvad for det andet angår kriteriet om den hastende karakter skal der i henhold til Domstolens faste praksis tages hensyn til den omstændighed, at den i hovedsagen berørte person på tidspunktet for indgivelsen af anmodningen om præjudiciel afgørelse er frihedsberøvet, og at hans fortsatte frihedsberøvelse afhænger af løsningen af tvisten i hovedsagen (jf. i denne retning dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 38, og af 14.5.2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, præmis 99).
- 38 Som det fremgår af nærværende doms præmis 21, 28, 31 og 32, mistænkes MM i denne sag for at have deltaget i en kriminel organisation vedrørende narkotikahandel, og der blev den 29. juli 2020 truffet afgørelse om varetægtsfængsling af ham. Den 27. august 2020 indgav MM i medfør af NPK's artikel 270 en begæring om efterprøvelse af denne afgørelses lovlighed, idet han i denne sammenhæng gjorde gældende, at den europæiske arrestordre, der var udstedt mod ham, var retsstridig.
- 39 Det følger heraf, at opretholdelsen af MM's varetægtsfængsling på tidspunktet for indgivelsen af anmodningen om præjudiciel afgørelse afhang af Domstolens afgørelse, for så vidt som dens svar på den forelæggende rets spørgsmål kan få umiddelbar konsekvens for behandlingen af afgørelsen om hans varetægtsfængsling. Ændringen af den tvangsforanstaltning, der er iværksat mod MM, til husarrest berører i øvrigt ikke denne konklusion, for så vidt som husarresten ligeledes kan begrænse MM's frihed i betydeligt omfang.
- 40 Under disse omstændigheder har Domstolens Tredje Afdeling den 21. september 2020 efter forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at efterkomme den forelæggende rets anmodning om, at denne præjudicielle forelæggelse undergives den præjudicielle hasteprocedure.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 41 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at egenskaben af »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i denne bestemmelse afhænger af, om der kan foretages en domstolskontrol af afgørelsen om udstedelse af en europæisk arrestordre og af den nationale afgørelse, hvorpå denne ordre er støttet.
- 42 Den forelæggende ret har herved anført, at såvel afgørelsen om udstedelse af den i hovedsagen omhandlede europæiske arrestordre som den nationale retsakt om tiltalerejsning, der lå til grund for udstedelsen af denne ordre, skal anses for alene at være vedtaget af anklagemyndigheden. For så vidt som den gældende nationale lovgivning ikke giver adgang til domstolsprøvelse af disse to retsakter, anser denne ret det imidlertid for nødvendigt, at Domstolen tager stilling til, om denne lovgivning er forenelig med artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.
- 43 Den forelæggende ret er derimod ikke i tvivl om anklagemyndighedens kvalificering som udstedende judiciel myndighed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, henset til de kriterier, som Domstolen har udledt for anvendelsen af denne kvalificering, nemlig for det første at myndigheden deltager i forvaltningen af strafferetsplejen, og for det andet, at den handler uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med udstedelsen af en europæisk arrestordre (jf. herved dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 51 og 74, og af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 52).
- 44 Som Domstolen har præciseret, udgør den omstændighed, at der kan foretages en domstolskontrol af afgørelsen om at udstede en europæisk arrestordre, som er truffet af en anden myndighed end en domstol, imidlertid ikke en betingelse for, at denne myndighed kan kvalificeres som en udstedende judiciel myndighed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584. Et sådant krav er ikke omfattet af den pågældende myndigheds vedtægtsmæssige og organisatoriske regler, men vedrører proceduren for udstedelse af en sådan arrestordre, idet denne procedure skal opfylde de krav, der følger af en effektiv domstolsbeskyttelse (dom af 24.11.2020, Openbaar Ministerie (Dokumentfalsk), C-510/19, EU:C:2020:953, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).
- 45 Den omstændighed, at der ikke kan foretages en sådan domstolskontrol af en afgørelse om at udstede en europæisk arrestordre, som er truffet af en anden myndighed end en domstol, er derimod relevant for besvarelsen af det tredje spørgsmåls første led, hvilket indebærer, at Domstolen i forbindelse med besvarelsen af dette spørgsmål vil undersøge de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse, såfremt det viser sig, at betingelserne for udstedelsen af den europæiske arrestordre og af den nationale afgørelse, der danner grundlag for udstedelsen heraf, i henhold til den udstedende medlemsstats nationale ret ikke kan gøres til genstand for en domstolskontrol i denne medlemsstat, hverken før eller efter overgivelsen af den eftersøgte person.
- 46 Det første spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at egenskaben af »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i denne bestemmelse ikke afhænger af, om der kan foretages en domstolskontrol af afgørelsen om udstedelse af en europæisk arrestordre og af den nationale afgørelse, hvorpå denne ordre er støttet.

Det andet spørgsmål

- 47 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at en europæisk arrestordre skal anses for ugyldig, såfremt den ikke har grundlag i en »[national] arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« som omhandlet i denne bestemmelse.
- 48 Det skal indledningsvis bemærkes, at princippet om gensidig anerkendelse, som er grundlaget for ordningen for den europæiske arrestordre, er baseret på, at der mellem medlemsstaterne hersker en gensidig tillid til, at deres respektive nationale retsordener er i stand til at yde den samme effektive beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, som er anerkendt på EU-plan, og navnlig i chartret (dom af 1.6.2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 Princippet om gensidig anerkendelse og princippet om gensidig tillid, som danner grundlag for ordningen for den europæiske arrestordre, hviler bl.a. på den forudsætning, at den pågældende europæiske arrestordre er blevet udstedt i overensstemmelse med de minimumskrav, som dens gyldighed afhænger af, herunder kravet i artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584. Den retslige beskyttelse, der består af to niveauer, mangler nemlig principielt i en situation, hvor der anvendes en procedure for udstedelse af en europæisk arrestordre, uden at en national judiciel myndighed forud for udstedelsen af denne arrestordre har truffet en afgørelse, såsom udstedelse af en national arrestordre, hvortil den europæiske arrestordre knytter sig (jf. i denne retning dom af 1.6.2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, præmis 57).
- 50 På denne baggrund bestemmer rammeafgørelse 2002/584 bl.a. i artikel 8, stk. 1, litra c), at den europæiske arrestordre skal indeholde oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget til denne rammeafgørelse om, hvorvidt der foreligger en »eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af [den nævnte rammeafgørelses] artikel 1 og 2«. Disse oplysninger skal fremgå af rubrik b) i formularen i dette bilag med overskriften »Afgørelse, der danner grundlag for arrestordren«, hvis punkt 1 bestemmer, at en »[a]rrestordre eller eksigibel afgørelse med samme retskraft« skal angives.
- 51 Det bemærkes, at selv om rammeafgørelse 2002/584 ikke indeholder nogen præcis definition af begrebet »arrestordre eller [...] eksigibel afgørelse med samme retskraft«, fremgår det af Domstolens praksis, at det for det første skal forstås som en national retsakt, der er forskellig fra en afgørelse om en europæisk arrestordre (jf. i denne retning dom af 1.6.2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, præmis 58).
- 52 Hvad for det andet angår betydningen af begrebet »[rets]afgørelse« er det blevet fastslået, at dette begreb vedrører alle de afgørelser, som træffes af de myndigheder, der deltager i forvaltningen af medlemsstaternes strafferetspleje, hvorved politimyndigheder er udelukket (dom af 10.11.2016, Özçelik, C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, præmis 33).
- 53 Hvad for det tredje angår karakteren af den retsakt, der er omhandlet i artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584, har generaladvokaten i punkt 90-93 i sit forslag til afgørelse i det væsentlige anført, at en national retsakt, der danner grundlag for en europæisk arrestordre, for at være omfattet af begrebet »[national] arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« som omhandlet i denne bestemmelse, selv om den ikke er betegnet som en »national arrestordre« i den udstedende medlemsstats lovgivning, skal have tilsvarende retsvirkninger som en ordre om eftersøgning og anholdelse af den person, der er genstand for strafforfølgning. Dette begreb omfatter således ikke alle de retsakter, der udløser indledningen af en straffesag mod en person, men kun de retsakter, der har til formål ved brug af en retslig tvangsforanstaltning at tillade, at denne person anholdes, således at vedkommende kan give møde for en domstol med henblik på gennemførelse af straffesagen.

- 54 Det fremgår i det foreliggende tilfælde af oplysningerne i forelæggelsesafgårelsen, at den nationale retsakt, der ligger til grund for udstedelsen af en europæisk arrestordre mod MM, er anklagemyndighedens afgørelse om tiltalerejsning af 9. august 2019, hvis eneste formål er at give den berørte person meddelelse om de forhold, som vedkommende lægges til last, og at give denne person mulighed for at afgive forklaring eller fremlægge beviser.
- 55 Den forelæggende ret har desuden som svar på Domstolens anmodning om uddybende oplysninger præciseret, at der ud over afgørelsen om fremstilling for efterforskningsorganet af 8. august 2019 ikke er udstedt nogen anden national arrestordre mod MM. Den forelæggende ret har bl.a. præciseret, at der ikke er vedtaget nogen afgørelser vedrørende MM på grundlag af NPK's artikel 64, stk. 2.
- 56 Henset til disse omstændigheder, og for så vidt som det måtte vise sig, at de er korrekte, hvilket det påhviler den forelæggende ret at efterprøve, er den i hovedsagen omhandlede europæiske arrestordre tilsyneladende ikke blevet udstedt på grundlag af en national arrestordre eller en eksigibel retsafgørelse med samme retskraft i modsætning til, hvad der kræves i henhold til artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584, hvilket medfører, at denne europæiske arrestordre er ugyldig.
- 57 Det andet spørgsmål skal på baggrund af det ovenfor anførte besvares med, at artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at en europæisk arrestordre skal anses for ugyldig, såfremt den ikke har grundlag i en »[national] arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« som omhandlet i denne bestemmelse. Dette begreb omfatter nationale foranstaltninger, der vedtages af en judiciel myndighed med henblik på eftersøgning og anholdelse af en person, der er genstand for strafforfølgning, med det formål at fremstille vedkommende for en domstol med henblik på gennemførelse af straffesagen. Det påhviler den forelæggende ret at efterprøve, om en national afgørelse om tiltalerejsning som den, der ligger til grund for den i hovedsagen omhandlede europæiske arrestordre, har sådanne retsvirkninger.

Det tredje spørgsmål

- 58 Med det tredje spørgsmål, der består af to led, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst for det første, om rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med den i chartrets artikel 47 sikrede ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, skal fortolkes således, at den, når den udstedende medlemsstats lovgivning ikke indeholder bestemmelser, der foreskriver en domstolsprøvelse med henblik på at kontrollere de betingelser, hvorunder en europæisk arrestordre er blevet udstedt af en myndighed, der deltager i forvaltningen af denne medlemsstats retspleje, men ikke selv er en domstol, gør det muligt for den nationale retsinstans, som skal påkende en sag, der er anlagt til prøvelse af lovligheden af opretholdelsen af en varetægtsfængsling af en person, der er blevet overgivet i medfør af en europæisk arrestordre, som er udstedt på grundlag af en national retsakt, der ikke kan betegnes som en »[national] arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 8, stk. 1, litra c), og i forbindelse med hvilken det er gjort gældende, at denne europæiske arrestordre er ugyldig i henhold til EU-retten, at erklære sig kompetent til at foretage en sådan kontrol af gyldigheden. For det andet ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med den i chartrets artikel 47 sikrede ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, skal fortolkes således, at den kræver, at den nationale rets konstatering af, at den omhandlede europæiske arrestordre er blevet udstedt i strid med denne rammeafgørelses artikel 8, stk. 1, litra c), for så vidt som den ikke har grundlag i en »[national] arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« som omhandlet i denne bestemmelse, har til følge, at den person, der er blevet varetægtsfængslet, efter at den fuldbyrdende medlemsstat har overgivet vedkommende til den udstedende medlemsstat, skal løslades.

Den forelæggende rets kompetence til at undersøge den europæiske arrestordres gyldighed

- 59 Med det tredje spørgsmåls første led ønsker den forelæggende ret oplyst, om det, når den konfronteres med følgerne af fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre i forbindelse med et søgsmål med påstand om ophævelse af varetægtsfængslingen af MM, påhviler den at indrømme den effektive domstolsbeskyttelse, som kræves i henhold til chartrets artikel 47, eller om den derimod bør erklære sig inkompetent for så vidt angår spørgsmålet om gyldigheden af den europæiske arrestordre og give MM mulighed for at anlægge en ny sag med henblik på at opnå erstatning.
- 60 Den forelæggende ret har præciseret, at den ifølge den bulgarske strafferetspleje, når den modtager en begæring om efterprøvelse af lovligheden af en afgørelse om varetægtsfængsling i henhold til NPK's artikel 270, ikke har mulighed for at kontrollere gyldigheden af en national eller europæisk arrestordre som led i en verserende sag, for så vidt som den ikke har kompetence til at tage stilling til anklagemyndighedens afgørelse om at udstede en sådan ordre, idet denne ordre alene kan påklages til den øverste anklagemyndighed.
- 61 Som Domstolen i denne henseende allerede har fastslået, ligger ansvaret hvad angår en sag vedrørende en europæisk arrestordre for at sikre overholdelsen af de rettigheder, der tilkommer en person, som begæres udleveret, først og fremmest hos udstedelsesmedlemsstaten, som må formodes at overholde EU-retten og navnlig de i denne ret anerkendte grundlæggende rettigheder (dom af 23.1.2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, præmis 50, og af 6.12.2018, IK (Fuldbyrdelse af en tillægsstraf), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, præmis 66).
- 62 Det fremgår ligeledes af Domstolens praksis, at ordningen med den europæiske arrestordre indeholder en beskyttelse på to niveauer af de processuelle rettigheder og de grundlæggende rettigheder, som den eftersøgte person har krav på, da den retslige beskyttelse, der er fastlagt på det første niveau med vedtagelsen af en national afgørelse, såsom den nationale arrestordre, suppleres af beskyttelsen, der skal sikres på det andet niveau med udstedelsen af den europæiske arrestordre, der i givet fald kan ske kort tid efter vedtagelsen af den nævnte nationale retsafgørelse (dom af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 59, og af 12.12.2019, Openbaar Ministerie (Den svenske anklagemyndighed), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, præmis 38).
- 63 Når der således er tale om en foranstaltning, der ligesom udstedelsen af en europæisk arrestordre kan gøre indgreb i den berørte persons frihedsret, forudsætter denne beskyttelse, at en afgørelse, der opfylder de krav, som en effektiv domstolsbeskyttelse indebærer, skal træffes i hvert fald på et af de to beskyttelsesniveauer (dom af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 60, og af 12.12.2019, Openbaar Ministerie (Den svenske anklagemyndighed), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, præmis 39).
- 64 Beskyttelse på det andet niveau af den berørte persons rettigheder indebærer desuden, at den udstedende judicielle myndighed kontrollerer, at betingelserne for udstedelsen af en europæisk arrestordre er overholdt, og – idet den tager hensyn til al dokumentation, såvel inkriminerende som diskulperende, og uden at denne risikerer, at dens beslutningsbeføjelse rammes af ekstern instruktion, bl.a. fra den udøvende magt – på objektiv vis undersøger, om udstedelsen heraf er forholdsmæssig (dom af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 61, og af 12.12.2019, Openbaar Ministerie (Den svenske anklagemyndighed), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, præmis 40).
- 65 Det bemærkes i øvrigt, at når den udstedende medlemsstats ret tillægger en myndighed, der deltager i forvaltningen af denne medlemsstats retspleje, men ikke selv er en domstol, kompetencen til at udstede en europæisk arrestordre, skal afgørelsen om at udstede en sådan arrestordre og navnlig spørgsmålet

om, hvorvidt denne afgørelse er forholdsmæssig, desuden kunne prøves under en retssag i den pågældende medlemsstat, der fuldt ud overholder de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse (dom af 12.12.2019, Openbaar Ministerie (Den svenske anklagemyndighed), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

- 66 En sådan prøvelse af en afgørelse om at udstede en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning, der er truffet af en myndighed, som deltager i forvaltningen af en medlemsstats retspleje og har den fornødne uafhængighed i forhold til den udøvende magt, men ikke selv er en domstol, skal sikre, at den retslige kontrol med denne afgørelse og af, at betingelserne for udstedelse af en sådan arrestordre er overholdt, navnlig spørgsmålet om, hvorvidt udstedelsen heraf er forholdsmæssig, overholder de krav, der følger af en effektiv domstolsbeskyttelse (dom af 12.12.2019, Openbaar Ministerie (Den svenske anklagemyndighed), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, præmis 42).
- 67 Det påhviler derfor medlemsstaterne at sørge for, at deres retsordener på effektiv vis sikrer det domstolsbeskyttelsesniveau, der kræves ved rammeafgørelse 2002/584 således som fortolket i Domstolens praksis, ved hjælp af de retsmidler, som de gennemfører, og som kan være forskellige fra den ene ordning til den anden (dom af 12.12.2019, Openbaar Ministerie (Den svenske anklagemyndighed), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, præmis 43).
- 68 I denne sammenhæng er indførelsen af en særskilt ret til at få prøvet afgørelsen om at udstede en europæisk arrestordre, der er truffet af en anden judiciel myndighed end en domstol, blot en mulighed i denne henseende (dom af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 65, og af 12.12.2019, Openbaar Ministerie (Den svenske anklagemyndighed), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, præmis 44).
- 69 Når der i den nationale retsorden findes procedureregler, hvorefter betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre og navnlig spørgsmålet om, hvorvidt denne arrestordre er forholdsmæssig, kan gøres til genstand for domstolskontrol i den udstedende medlemsstat, forud for eller samtidig med vedtagelsen af denne, men også på et senere tidspunkt, er kravet om en effektiv domstolsbeskyttelse som følge heraf opfyldt (jf. i denne retning dom af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 70 og 71, og af 12.12.2019, Openbaar Ministerie (Den svenske anklagemyndighed), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, præmis 52 og 53).
- 70 Selv om rammeafgørelse 2002/584 i overensstemmelse med de nationale myndigheders procesautonomi giver disse myndigheder et skøn med hensyn til den konkrete fremgangsmåde for virkeliggørelsen af de mål, som den forfølger, navnlig for så vidt angår muligheden for at fastsætte et bestemt retsmiddel til prøvelse af afgørelser om den europæiske arrestordre (jf. i denne retning dom af 30.5.2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, præmis 52), skal medlemsstaterne ikke desto mindre sørge for, at de krav, der følger af denne rammeafgørelse, og navnlig det underliggende krav om domstolsbeskyttelse, ikke hindres.
- 71 Det skal desuden bemærkes, at medlemsstaterne og følgelig deres retsinstanser, som det fremgår af chartrets artikel 51, stk. 1, skal overholde chartret, når de gennemfører EU-retten, hvilket er tilfældet, når den udstedende judicielle myndighed og den fuldbyrdende judicielle myndighed anvender nationale bestemmelser, der er vedtaget til gennemførelse af rammeafgørelse 2002/584 (dom af 1.6.2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis). Dette må også gøre sig gældende, når der er tale om den effektive domstolsprøvelse vedrørende afgørelser om europæiske arrestordrer, som skal foretages direkte eller som led i en verserende sag.
- 72 Når den udstedende medlemsstats procesret ikke fastsætter særskilte retsmidler, der gør det muligt for en domstol at kontrollere betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre og spørgsmålet om, hvorvidt den er forholdsmæssig, hverken inden, samtidig med eller efter dens udstedelse, skal

rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med den i chartrets artikel 47 sikrede ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, som følge heraf fortolkes således, at en domstol, som skal træffe afgørelse i en fase i straffesagen, efter at den eftersøgte er blevet overgivet, som led i denne sag skal kunne kontrollere betingelserne for udstedelsen af denne arrestordre, når nævnte arrestordres gyldighed anfægtes for den.

- 73 Dette gælder bl.a. i en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor den pågældende ret i forbindelse med en begæring, der er indgivet for at anfægte lovligheden af en afgørelse om varetægtsfængsling af en person, forelægges en anmodning om prøvelse af lovligheden af proceduren for udstedelse af den europæiske arrestordre mod denne person og navnlig spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en »arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« som omhandlet i artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584, for så vidt som denne arrestordre har gjort det muligt at anholde den nævnte person og fremstille den pågældende for retten samt efterfølgende at træffe afgørelse om frihedsberøvelse.
- 74 Det tredje spørgsmåls første led skal som følge heraf besvares med, at rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med den i chartrets artikel 47 sikrede ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, skal fortolkes således, at den, når den udstedende medlemsstats lovgivning ikke indeholder bestemmelser, der foreskriver en domstolsprøvelse med henblik på at kontrollere de betingelser, hvorunder en europæisk arrestordre er blevet udstedt af en myndighed, der deltager i forvaltningen af denne medlemsstats retspleje, men ikke selv er en domstol, gør det muligt for den nationale retsinstans, som skal påkende en sag, der er anlagt til prøvelse af lovligheden af opretholdelsen af en varetægtsfængsling af en person, der er blevet overgivet i medfør af en europæisk arrestordre, som er udstedt på grundlag af en national retsakt, der ikke kan betegnes som en »[national] arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 8, stk. 1, litra c), og i forbindelse med hvilken det er gjort gældende, at denne europæiske arrestordre er ugyldig i henhold til EU-retten, at erklære sig kompetent til at foretage en sådan kontrol af gyldigheden.

Den europæiske arrestordres ugyldigheds konsekvenser for varetægtsfængslingen af den tiltalte

- 75 Med det tredje spørgsmåls andet led har den forelæggende ret anmodet Domstolen om at oplyse, om konstateringen af, at den i hovedsagen omhandlede europæiske arrestordre er ugyldig, bør medføre, at MM stilles, som om krænkelsen af EU-retten ikke havde fundet sted, hvilket i det foreliggende tilfælde vil indebære, at varetægtsfængslingen af MM ophæves.
- 76 I overensstemmelse med artikel 1, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 er formålet med ordningen med den europæiske arrestordre at muliggøre anholdelse og overgivelse af en eftersøgt person, således at den begåede lovovertrædelse i overensstemmelse med det formål, der forfølges med rammeafgørelsen, ikke forbliver ustraffet, og den pågældende retsforfølges eller afsøner den idømte frihedsstraf (dom af 6.12.2018, IK (Fuldbyrkelse af en tillægsstraf), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, præmis 39).
- 77 Som generaladvokaten ligeledes har anført i punkt 148 og 149 i forslaget til afgørelse, følger det heraf, at efter at den eftersøgte person er blevet anholdt og derefter overgivet til den udstedende medlemsstat, er den europæiske arrestordres retsvirkninger principielt ophørt, jf. dog virkningerne af den overgivelse, som er udtrykkeligt fastsat i kapitel 3 i rammeafgørelse 2002/584, og at ordningen med den europæiske arrestordre, henset til de begrænsninger, der er forbundet med denne, ikke udgør hjemmel for frihedsberøvelse af den eftersøgte person i den udstedende medlemsstat.
- 78 I det foreliggende tilfælde følger varetægtsfængslingen af MM af en afgørelse, der blev truffet den 29. juli 2020 på begæring af anklagemyndigheden.

- 79 Når der endnu ikke er foretaget en harmonisering af betingelserne for, at der kan træffes afgørelse om varetægtsfængsling og fortsat varetægtsfængsling af en person, der er genstand for strafforfølgning (jf. i denne retning dom af 19.9.2018, Milev, C-310/18 PPU, EU:C:2018:732, præmis 47, og af 28.11.2019, Spetsializirana prokuratura, C-653/19 PPU, EU:C:2019:1024, præmis 28), kan den kompetente domstol i øvrigt udelukkende på de betingelser, der er fastsat i den nationale lovgivning, træffe afgørelse om en sådan foranstaltning og, i givet fald, afbryde gennemførelsen heraf, såfremt den konstaterer, at disse betingelser ikke er opfyldt.
- 80 Den nationale ret pålægges derfor hverken i rammeafgørelse 2002/584 eller i chartrets artikel 47 at løslade en person, der er genstand for en varetægtsfængsling, såfremt den fastslår, at den europæiske arrestordre, der har ført til overgivelsen af den pågældende, er ugyldig.
- 81 Det påhviler som følge heraf alene den kompetente nationale ret at efterprøve, om der er blevet truffet en national foranstaltning til frihedsberøvelse af den tiltalte, og om den er blevet vedtaget i overensstemmelse med den udstedende medlemsstats nationale lovgivning. Det tilkommer desuden denne ret ud fra den udstedende medlemsstats nationale lovgivning at afgøre, hvilke konsekvenser den omstændighed, at der ikke foreligger en gyldig national arrestordre, kan have for afgørelsen om at varetægtsfængsle en person, der er genstand for strafforfølgning, og efterfølgende opretholde denne varetægtsfængsling.
- 82 Rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med den i chartrets artikel 47 sikrede ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, skal som følge heraf fortolkes således, at den ikke kræver, at den nationale rets konstatering af, at den omhandlede europæiske arrestordre er blevet udstedt i strid med denne rammeafgørelses artikel 8, stk. 1, litra c), for så vidt som den ikke har grundlag i en »[national] arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« som omhandlet i denne bestemmelse, har til følge, at den person, der er blevet varetægtsfængslet, efter at den fuldbyrdende medlemsstat har overgivet vedkommende til den udstedende medlemsstat, skal løslades. Det påhviler derfor den forelæggende ret i overensstemmelse med den nationale lovgivning at afgøre, hvilke konsekvenser den omstændighed, at der ikke foreligger en sådan national retsakt som retsgrundlag for den omhandlede europæiske arrestordre, kan have for afgørelsen af, hvorvidt varetægtsfængslingen af den tiltalte skal opretholdes.
- 83 Det følger af det ovenfor anførte, at det tredje spørgsmål skal besvares således:
- Rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med den i chartrets artikel 47 sikrede ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, skal fortolkes således, at den, når den udstedende medlemsstats lovgivning ikke indeholder bestemmelser, der foreskriver en domstolsprøvelse med henblik på at kontrollere de betingelser, hvorunder en europæisk arrestordre er blevet udstedt af en myndighed, der deltager i forvaltningen af denne medlemsstats retspleje, men ikke selv er en domstol, gør det muligt for den nationale retsinstans, som skal påkende en sag, der er anlagt til prøvelse af lovligheden af opretholdelsen af en varetægtsfængsling af en person, der er blevet overgivet i medfør af en europæisk arrestordre, som er udstedt på grundlag af en national retsakt, der ikke kan betegnes som en »[national] arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 8, stk. 1, litra c), og i forbindelse med hvilken det er gjort gældende, at denne europæiske arrestordre er ugyldig i henhold til EU-retten, at erklære sig kompetent til at foretage en sådan kontrol af gyldigheden.
 - Rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med den i chartrets artikel 47 sikrede ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, skal fortolkes således, at den ikke kræver, at den nationale rets konstatering af, at den omhandlede europæiske arrestordre er blevet udstedt i strid med denne rammeafgørelses artikel 8, stk. 1, litra c), for så vidt som den ikke har grundlag i en »[national] arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« som omhandlet i denne bestemmelse, har til følge, at den person, der er blevet varetægtsfængslet, efter at den fuldbyrdende medlemsstat har overgivet vedkommende til den udstedende medlemsstat, skal løslades. Det påhviler derfor den forelæggende

ret i overensstemmelse med den nationale lovgivning at afgøre, hvilke konsekvenser den omstændighed, at der ikke foreligger en sådan national retsakt som retsgrundlag for den omhandlede europæiske arrestordre, kan have for afgørelsen af, hvorvidt varetægtsfængslingen af den tiltalte skal opretholdes.

Sagsomkostninger

⁸⁴ Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 6, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at egenskaben af »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i denne bestemmelse ikke afhænger af, om der kan foretages en domstolskontrol af afgørelsen om udstedelse af en europæisk arrestordre og af den nationale afgørelse, hvorpå denne ordre er støttet.
- 2) Artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, skal fortolkes således, at en europæisk arrestordre skal anses for ugyldig, såfremt den ikke har grundlag i en »[national] arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« som omhandlet i denne bestemmelse. Dette begreb omfatter nationale foranstaltninger, der vedtages af en judiciel myndighed med henblik på eftersøgning og anholdelse af en person, der er genstand for strafforfølgning, med det formål at fremstille vedkommende for en domstol med henblik på gennemførelse af straffesagen. Det påhviler den forelæggende ret at efterprøve, om en national afgørelse om tiltalerejsning som den, der ligger til grund for den i hovedsagen omhandlede europæiske arrestordre, har sådanne retsvirkninger.
- 3) Rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, sammenholdt med den i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder sikrede ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, skal fortolkes således, at den, når den udstedende medlemsstats lovgivning ikke indeholder bestemmelser, der foreskriver en domstolsprøvelse med henblik på at kontrollere de betingelser, hvorunder en europæisk arrestordre er blevet udstedt af en myndighed, der deltager i forvaltningen af denne medlemsstats retspleje, men ikke selv er en domstol, gør det muligt for den nationale retsinstans, som skal påkende en sag, der er anlagt til prøvelse af lovligheden af opretholdelsen af en varetægtsfængsling af en person, der er blevet overgivet i medfør af en europæisk arrestordre, som er udstedt på grundlag af en national retsakt, der ikke kan betegnes som en »[national] arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 8, stk. 1, litra c), og i forbindelse med hvilken det er gjort gældende, at denne europæiske arrestordre er ugyldig i henhold til EU-retten, at erklære sig kompetent til at foretage en sådan kontrol af gyldigheden.

Rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, sammenholdt med den i artikel 47 i chartret for grundlæggende rettigheder sikrede ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, skal fortolkes således, at den ikke kræver, at den nationale rets konstatering af, at den omhandlede europæiske arrestordre er blevet udstedt i strid med denne rammeafgørelses artikel 8, stk. 1, litra c), for så vidt som den ikke har grundlag i en »[national] arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« som

omhandlet i denne bestemmelse, har til følge, at den person, der er blevet varetægtsfængslet, efter at den fuldbyrdende medlemsstat har overgivet vedkommende til den udstedende medlemsstat, skal løslades. Det påhviler derfor den forelæggende ret i overensstemmelse med den nationale lovgivning at afgøre, hvilke konsekvenser den omstændighed, at der ikke foreligger en sådan national retsakt som retsgrundlag for den omhandlede europæiske arrestordre, kan have for afgørelsen af, hvorvidt varetægtsfængslingen af den tiltalte skal opretholdes.

Underskrifter